

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 października 2023 r.,
sprawy **M. P.**
skazanego z art. 157 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 7 marca 2023 r., sygn. akt VI Ka 222/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie
z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 1072/19,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że „w dniu 29 kwietnia 2019 r. przy ul. [...] województwa [...]., pow. W. uderzając pokrzywdzoną deską po całym ciele spowodował u A. W. obrażenia w postaci stłuczenia głowy okolicy ciemieniowej i potylicznej, zasinienie małżowiny usznej lewej, stłuczenie klatki piersiowej - okolicy łopatki prawej z powstaniem zsinienia o średnicy ok 10 cm oraz linijne zasinienie okolicy podłopatkowej prawej o długości od 5 do 8 cm, wybroczyny krwawe w skórze w okolicy łokci prawego i lewego, zasinienie o średnicy ok 10 cm poniżej pośladka prawego oraz zasinienia na tylnej powierzchni uda lewego o średnicy ok 8

cm, podbiegnięcia krwawe w tyle obu podudzi, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni”, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. II K 1072, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zaskarżając apelacją rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego obrońca oskarżonego, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż relacje pokrzywdzonej przed pracownikami OSP, następnie zmienione w sposób zasadniczy w trakcie zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem, mogą stanowić wystarczającą podstawę uznania winy oskarżonego, w sytuacji gdy prawidłowa analiza całego materiału dowodowego winna skutkować uniewinnieniem oskarżonego.” Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

W osobistej apelacji oskarżony, zaskarżając wyrok w całości, na podstawie art. 439 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. zarzucił „rażące naruszenie przepisu prawa przygotowawczego i procesowego, a mianowicie art. 17 pkt 1 i 11 k.p.k.” i wniósł o uniewinnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 7 marca 2023 r., sygn. VI Ka 222/22, zmienił zaskarżone orzeczenie i obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 3 miesięcy, uchylił rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od całości wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, w której zarzucił rażące naruszenie:

1. „art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nierozpoznanie zarzutów odwoławczych dotyczących oceny istotnych z punktu widzenia ustaleń związanych z przypisaniem oskarżonemu winy, braku odniesienia do podniesionego w apelacji argumentu, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której brak jest bezpośredniego dowodu wskazującego na sprawstwo

oskarżonego, gdyż dowód ten mógłby pochodzić jedynie od pokrzywdzonej A. W., jednak ta konsekwentnie w toku postępowania zarówno przed Sądem pierwszej jak i drugiej instancji wskazywała, iż nie została pobita przez swojego konkubenta M.P., a przez swoją matkę, które to nierozpoznanie powyżej wskazanych zarzutów zawartych w treści apelacji w sposób rzetelny i spełniający wymogi kontroli instancyjnej doprowadziło w efekcie do rażąco błędnych ustaleń stanu faktycznego albowiem całościowa analiza wniesionych w sprawie apelacji prowadzi do konieczności uniewinnienia M. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu, co dyskwalifikuje zaskarżony wyrok i obliuguje do jego uchylenia;

2. (...) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na tym, że Sąd II instancji, w sposób nieprawidłowy zaaprobował zaniechanie dokonania przez Sąd Rejonowy starannej analizy zeznań świadków będących pracownikami Ośrodka Pomocy Społecznej z uwzględnieniem tendencyjności zeznań tych świadków, ich wzajemnej sprzeczności i niejednoznaczności, w sposób nieprawidłowy aprobuje brak jakichkolwiek rozważań Sądu Rejonowego w przedmiocie tego czy wszystkie dowody pośrednie obciążające skazanego prowadzą do tożsamyh wniosków."

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest trzecią instancją odwoławczą, służącą weryfikacji poprawności zapadłych orzeczeń. Poczyniona uwaga natury ogólnej jest zasadna mając na uwadze treść wniesionej kasacji. Jej lektura nieodparcie prowadzi bowiem do wniosku, że w istocie zmierza ona do zakwestionowania prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych. Jednocześnie zauważyć należy, że została ona skonstruowana w taki sposób, iż zarzuty dotyczą w istocie wprost wyroku Sądu pierwszej instancji, a poprzez powiązanie ich z

zarzutami pod adresem orzeczenia Sądu odwoławczego skarżący stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 7 k.p.k. Dokonał bowiem pełnej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. Sąd rozpoznał podniesione w apelacji zarzuty, realizując tym samym normę wynikającą z treści art. 457 § 3 k.p.k. W sposób wyczerpujący i logiczny wykazał, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, prawidłowo je oceniając i wywodząc logiczny wniosek, że skazany popełnił zarzucane mu przestępstwa. W uzasadnieniu odniósł się do oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej A. W. oraz jej matki, a także zeznań pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej. Tego zaś, iż Sąd odwoławczy nie podzielił zasadności podniesionego w apelacji zarzutu oceny zeznań wymienionych świadków, nie można utożsamiać z brakiem ustosunkowania się do niego, a powtórzenie w kasacji argumentacji uprzednio przedstawionej w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Analiza kasacji wprost wskazuje, że skarżący prezentuje własną ocenę dowodów opartą na ich jednostronnej analizie, polemizując z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną dokonaną przez sąd.

Podkreślić również trzeba, że treść uzasadnienia orzeczenia sądu odwoławczego limitowana jest w pierwszej kolejności motywacyjną częścią wyroku sądu pierwszej instancji, a po wtóre – zawartością wniesionych środków odwoławczych. Apelacje oskarżonego i jego obrońcy są niezwykle lakoniczne i nie zawierają argumentów, które pozwalałyby na sformułowanie zarzutów kasacyjnych. W uzasadnieniu apelacji obrońcy zauważono m.in., że „Najprawdopodobniej

pokrzywdzona rzeczywiście opisywała przebieg zdarzenia wskazywany przez świadków”, a skoro tak to nie ma podstaw, by kwestionować sposób rozpoznania tego środka odwoławczego w kontekście oceny zeznań pracowników OPS. Zasadniczym problemem pozostaje zatem ocena ekspulsujących skazanego zeznań pokrzywdzonej. Sąd odwoławczy wywiązał się z tego obowiązku w sposób należyty trafnie dochodząc do wniosku, że sekwencja wydarzeń, tj. m.in. zgłoszenie się pokrzywdzonej do OPS i opisanie przebiegu zdarzenia, uzyskanie zaświadczenia lekarskiego związanego z pobiciem, a w końcu opinia biegłego wskazująca, iż wersja o pobiciu pogrzbaczem przez matkę pokrzywdzonej jest mniej prawdopodobna, niż pobicie jej przez skazanego w ustalony przez Sąd sposób, w logiczny sposób prowadzą do wniosku o sprawstwie skazanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd też oddalił ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

(K.G.)

[ał]